

Стоянъ, Невѣста и Турче потуряче.

„Море Димче протугярче!
Одай викай селяни-те,
Да фарлеетъ тежокъ дефтеръ
Кому двесте, кому триста,
А Стояну три шиници,
Три шиници жълти дукатъ,
Защо иматъ арна жена.“
Съ зачуди кутаръ Стоянъ,
Що да чинить, какъ да чинить,
С' ощо дефтеръ да сѣ платить!
Ималъ деветъ воденици
И десета валя'ица,
'Си-те сакалъ да прода'ить
И пакъ дефтеръ не сѣ плаща.
Го догледа Стояница
Къде жалятъ, къде плачить;
И му рече Стояница:
„А Стояне, а стопане!
Що си толку ужаляно
Ужаляно, уплакано?“
Тога велить кутаръ Стоянъ:
„Стоянице, а не'есто!
Какъ да не сумъ ужаляно
Ужаляно, уплакано?
Що фарлиле тешки дефтеръ
Кому двесте, кому триста,
Съде менѣ три шиници;
'Се що имамъ да прода'амъ
'Си-те деветъ воде'иници,
И десета валя'ица
И пакъ дефтеръ не сѣ плащатъ.“
Тога велить Стояница:
„А Стояне господине!
Нищо ти да не прода'ишъ,
Съде мене прода'и ме,
Да си платишъ тешки дефтеръ.“
И си стана кутаръ Стоянъ,

Иъ промена, иъ наружи
Со си негоо мъшко дете.
Никой ми сѣ наемаше,
Да иъ купить Стояница;
Наймело сѣ едно Турче
Едно Турче потуряче.
Не му даде три шиници,
Тукъ му даде петъ шиници,
Три шиници жълти дукатъ,
Два шиника бѣлъ карагрошъ,
И му врати мъшко дете.
И иъ зеде Стояница,
Турче дома иъ однесе,
Си легнало да поспіетъ;
И му дойде едно пиле
Едно пиле на пенджерѣ,
Пиле му сѣ запе'ало:
„Айти Турче, потуряче!
Арно сонъ те уварело,
Тебѣ не те угрешило.
Ке' сѣ чуло и видело
Братъ и сестра да сѣ зе'ѣтъ!“
Турче ми сѣ заслушало;
Тога зборвить младо Турче:
„А егиди Стоянице,
Стоянице, бре не'есто!
Тебе ке те разопита
Менѣ пра'у да ми кажишъ;
Слушашъ пиле къде пейтъ?
Големъ аберъ ни донесе,
Аль ие пиле отъ вистинско,
Аль ие пиле на страмота?
Али знаишъ, аль паметвишъ
Кога бѣхме малечка'и,
Аль с' имала мило брате?“
Тога зборвить Стояница:
„Айти Турче потуряче!